

Sygn. akt XVII Am A 79/06

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów W składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Hanna Kulesza

Protokolant: asystent sędziego Piotr Mirosz

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2007 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa - (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

onałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 28 czerwca 2006 r. nr DOK - (...)

I. Oddala odwołanie.

II. Zasądza od (...) Spółka Akcyjna w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej „Prezes UOKiK” lub „Prezes Urzędu”) w decyzji z dnia 28 czerwca 2006r. nr (...), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu nałożył na (...) S.A. z siedzibą w Ł. karę pieniężną w wysokości 50.000 złotych (słownie: pięćdziesiąt tysięcy) tj. równowartość 12.954 Euro (słownie: dwanaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt cztery Euro) z tytułu nieudzielania informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 45 ustawy z dnia 15 grudnia 2000

o ochronie konkurencji i konsumentów (zwana dalej „ustawą”) w postępowaniu wyjaśniającym sygn. akt (...).

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK wskazał, że zgodnie z art. 45 ust.

1 ustawy, przedsiębiorcy oraz ich związki zostali zobowiązani do przedkładania organowi antymonopolowemu wszelkich koniecznych informacji na jego żądanie. Powyższe oznacza, że obowiązek udzielania odpowiedzi w terminie i w zakresie wyznaczonym przez Prezesa UOKiK ciąży na każdym podmiocie, do którego Prezes UOKiK się zwróci z żądaniem udzielania informacji.

Prezes UOKiK podkreślił, że ukaraniem powodowego przedsiębiorstwa przemawia szereg argumentów. Po pierwsze, Prezesowi UOKiK na mocy ustawy nadano kompetencje związane ze sprawowaniem kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców ustawy, a w celu efektywnego sprawowania tej kontroli Prezesowi UOKiK zostały nadane przez ustawodawcę instrumenty umożliwiające zdyscyplinowanie przedsiębiorców w tym zakresie. Po drugie, na mocy ustawy Prezes UOKiK uprawniony jest do zastosowania sankcji i określenia jej wysokości w ramach uznania administracyjnego. Po trzecie, powód nie udzielił pełnej informacji pomimo wezwania oraz podwójnego monitu,

a także wyznaczenia terminu ostatecznego do udzielenia informacji. Po czwarte, informacje żądane przez Prezesa UOKiK były niezbędne do obliczenia wielkości krajowego rynku produkcji i krajowego rynku sprzedaży piwa oraz do obliczenia udziałów rynkowych poszczególnych przedsiębiorców na tym rynku, a w konsekwencji do podjęcia decyzji o wszczęciu lub nie postępowania antymonopolowego. Po piąte, żądanie w przedmiotowym postępowaniu skierowane było do 47 przedsiębiorców i wszyscy oni, za wyjątkiem powoda, udzielili żądanych informacji. Brak przekazania informacji wpłynął na przedłużenie prowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania wyjaśniającego

(...)). Po szóste, Prezes UOKiK ustalając wysokość kary wziął pod uwagę stopień zawinienia, na co wpływa fakt braku udzielenia informacji pomimo dwukrotnego ponaglenia, co może świadczyć o przekonaniu powoda o jego bezkarności. Natomiast konsekwentne nieudzielenie informacji może świadczyć o umyślności działań powoda. Po siódme, istotne dla wymiaru kary był fakt, że powód uchybił obowiązkowi udzielenia informacji po raz pierwszy. Po ósme, w ocenie Prezesa UOKiK bez znaczenia jest fakt, że powód ze względu na minimalny udział w rynku nie może być stroną postępowania, gdyż żądania Prezesa UOKiK były kierowane w toku postępowania wyjaśniającego, o czym powód był informowany. Przy ustalaniu wymiaru kary Prezes UOKiK kierował się przesłankami wskazanymi w art. 104 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie (k.11-14) do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zarzucając: naruszenie art. 101 ust. 2 pkt 2 tej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez bezpodstawne zastosowanie i nieusprawiedliwione przyjęcie kwoty 50.000 złotych jako kary w odpowiedniej wysokości oraz naruszenie art. 45 ust. 1 w zw. z art. 45 a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez żądanie informacji, której rodzaj nie znajduje uzasadnienia w przedmiocie prowadzonego postępowania. Wskazując na powyższe podstawy, powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie nałożonej na niego kary pieniężnej. W uzasadnieniu odwołania powód podniósł, że nie jest prawdą jakoby nie udzielił wyjaśnień w terminie, ponieważ w swoim piśmie odpowiedział, że jego udział w rynku piwa w Polsce nie przekracza 1 %. Natomiast w ocenie powoda wielkości te są powszechnie znane i dostępne, gdyż wartości te były publikowane w wydawnictwach (...) i prasie. W ocenie powoda jeżeli informacja konieczna jest do dokonania oceny, czy na krajowym rynku piwa nastąpiło naruszenie przepisów uzasadniających wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym czy sprawa ma charakter antymonopolowy, niezbędna staje się analiza przesłanego takiego stanu faktycznego. Powód wskazał, że brak jest porozumień określony w art. 5 ustawy i brak jest cech wskazujących na pozycję dominującą powoda. Powód podniósł, że uzasadnienie w kwestii wysokości nałożonej kary jest lakoniczne i nieprzekonujące. Ponadto w ocenie powoda warunkiem nałożenia kary jest uprzednie naruszenie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy. W ocenie powoda kwota kary jest nieadekwatna i wygórowana do

zaistniałego stanu faktycznego. Ponadto powód podniósł, że Prezes UOKiK nie podniósł żadnych okoliczności wskazujących, że zachowanie powoda naruszało interes publiczny.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie (k. 25-30), potwierdzając swoje stanowisko wskazane w decyzji z dnia 28 czerwca 2006 r.

Rozpoznając sprawę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W przedmiotowej sprawie działając na podstawie art. 43 ust. 1 w związku art. 43 ust.

2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął postępowanie wyjaśniające, które miało na celu wstępne ustalenie, czy na krajowym rynku sprzedaży piwa nastąpiło naruszenie przepisów ww. ustawy.

W ramach prowadzonego postępowania Prezes Urzędu, na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pismem z 22 lutego 2005 r. (k. 12-17 akt adm.) wezwał (...) S.A. do nadesłania niezbędnych danych i informacji, mających znaczenie w sprawie tj.:

1. listy akcjonariuszy/wspólników posiadających 5% i więcej głosów na wza/zw,

2. powiązań kapitałowych z innymi przedsiębiorcami,
3. wielkości produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach w 2004 r.,

w terminie 7 dni od otrzymania pisma pod rygorem zastosowania sankcji określonych w ustawie.

Zgodnie z dyspozycją art. 45 ust. 2 ustawy w piśmie tym Prezes UOKiK określił zakres żądanej informacji, cel żądania, termin na udzielenie odpowiedzi oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

W piśmie z 5 grudnia 2005 r. (k. 19-20 akt adm.) powód oświadczył, że nie jest związany żadnym porozumieniem oraz, że nie przysługuje mu pozycja dominująca. Ponadto wskazał, że wielkość produkcji i sprzedaży piwa w 2004r. kształtowała się na poziomie poniżej 1 %, natomiast informacje dotyczące wielkości produkcji i sprzedaży wchodzące w zakres informacji poufnych nie mogą mieć znaczenia dla postępowania antymonopolowego

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 15 grudnia 2005 r. (k.21 akt adm.) Prezes UOKiK ponownie wezwał powoda do udzielenia informacji wskazanych w pkt 3 pisma Urzędu z dnia 22 listopada 2005 r. Prezes UOKiK poinformował ponadto powoda, że zgodnie z art. 63 ust. 1 ustawy pracownicy Urzędu są zobowiązani do ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, a także informacji podlegających ochronie na podstawie przepisów odrębnych, o których powzieli wiadomość w toku postępowania, a także o sankcjach określonych w art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. Prezes UOKiK poinformował powoda, że zgodnie z art.45 ust. 1 przedsiębiorcy i związki są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa UOKiK.

Pomimo ww. ponownego wezwania przez Prezesa UOKiK do udzielenia żądanych informacji, powód w piśmie z dnia 27 grudnia 2005 r. (k.23-24 akt adm.) wniósł o uznanie jego odpowiedzi z dnia 5 grudnia 2005 r. za wyczerpującą i podniósł, że informacje dotyczące wielkości produkcji i sprzedaży wyrobów Spółki posiadają istotną wartość gospodarczą i stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. Wskazał ponadto, że w jego ocenie przedsiębiorca mający udział w rynku na poziomie nieprzekraczającym 1% nie może prowadzić działań objętych zakazami sformułowanymi w art. 5 i 8 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na powyższe pismo, Prezes UOKiK, pismem z dnia 18 stycznia 2006 r. (k.25-26 akt adm.) po raz drugi ponaglił powoda, wskazując ostateczny termin udzielenia odpowiedzi na pytanie zawarte w punkcie 3 pisma Urzędu z dnia 22.11.2005 do dnia 27 czerwca 2006 r. oraz poinformował go, iż nieudzielenie odpowiedzi w wyznaczonym terminie może stanowić przesłankę do wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary, o której mowa w art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy. Ponadto Prezes UOKiK poinformował powoda, że nie prowadzi postępowania przeciwko (...) S.A. w Ł., gdyż postępowanie wyjaśniające nie jest wszczynane i prowadzone przeciwko określonemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcom, natomiast jego przedmiotem jest wstępne przeanalizowanie zachowań przedsiębiorców na rynku.

W wyznaczonym terminie powód nie udzielił żądanych przez Prezesa UOKiK informacji.

Pismem z dnia 31 stycznia 2006 r. (k.28-30 akt adm.) powód - Browary (...) S.A.

- powtórzył dotychczasowe stanowisko, dodatkowo stwierdzając, że informacje

żądane przez Prezesa UOKiK są zbędne dla prowadzonego postępowania i bezużyteczne, a więc żądanie ich udzielenia nie znajduje uzasadnienia w ustawie. Wobec powyższego, postanowieniem z dnia 22 lutego 2006 r., Prezes UOKiK, na podstawie art. 44 ust. 2 w związku z art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy, wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej na powoda z tytułu nieudzielania informacji żądanych przez Prezesa UOKiK na podstawie art. 45 ustawy w toku postępowania wyjaśniającego wszczętego w dniu 18 listopada 2005 r. sygn. akt (...).

O wszczęciu postępowania pozwany poinformował powoda, doręczając mu zawiadomienie w tym przedmiocie w dniu 8 marca 2006 r. W piśmie tym Prezes UOKiK wezwał przedsiębiorcę do ustosunkowania się do

postanowionego zarzutu, podania przyczyn nieudzielenia odpowiedzi na pismo z dnia 22 listopada 2005 r. oraz podania wielkości przychodu osiągniętego w 2005 r. w rozumieniu obowiązujących przedsiębiorców przepisów o podatku dochodowym. Osoba uprawniona w siedzibie powoda pokwitowała odbiór zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary w dniu 13 marca 2006 r. (ww. informacje nie znajdują odzwierciedlenia w aktach postępowania administracyjnego, wskazane zostały one jednakże w uzasadnieniu decyzji Prezesa UOKiK i nie zostały zakwestionowane przez powoda, w związku z czym Sąd uznał je za przyznane na zasadzie art. 230 kpc.)

Pismem z dnia 29 marca 2006 r. (Wpływ do UOKiK w dniu 31 marca) powód w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania poinformował, że nie zgadza się z postawionym przez Prezesa UOKiK zarzutem. Podniósł, że w jego ocenie pismo z dnia 5 grudnia 2005r. zawiera odpowiedź na wezwanie z dnia 22 listopada 2005 r. w zakresie dotyczącym wielkości sprzedaży i produkcji, gdyż wskazuje ono udział powoda w rynku, który nie przekracza 1 %. Powód wskazał, że przedsiębiorca nie pozostający w porozumieniu z innym przedsiębiorcą i mający udział w rynku na poziomie nie przekraczającym 1 % nie może prowadzić działań objętych zakazami sformułowanymi w art.5 i art. 8 ustawy. Ponadto, w ocenie powoda, ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów precyzuje zadania Prezesa UOKiK wyposażając go w uprawnienia do żądania informacji, lecz nie wszystkich a tylko takich, które są niezbędne do realizowania zadań Urzędu. Powód nie podał także informacji o wysokości osiągniętego w 2005 r. przychodu. (Ww. informacje wskazane zostały w uzasadnieniu decyzji Prezesa UOKiK, nie zostały one jednak

zakwestionowane przez powoda, w związku z czym Sąd uznał je za przyznane na zasadzie art. 230 kpc.)

Pismem z dnia 17 maja 2006r. (...) (k.31 akt adm.) Prezes UOKiK poinformował powoda o zakończeniu postępowania i możliwości zapoznania się z aktami w terminie do dnia 30 maja 2006 r.

Po zapoznaniu się z aktami zebranymi w toku postępowania, powód w piśmie z dnia 6 czerwca 2006 r. (k.33-35 akt adm.) podniósł, że w jego ocenie postępowanie w przedmiotowej sprawie nie znajduje podstaw faktycznych.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 101 ust. 2 pkt 2⁴rtHi'tJstawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu nakłada, w drodze decyzji, na przedsiębiorcę karę pieniężną, jeżeli ten, choćby nieumyślnie, nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa na podstawie art. 18 ust. 3 lub art. 45 ustawy lub udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

W ocenie Sądu bezsporne jest, że powód nie udzielił w określonym terminie pełnej

odpowiedzi na sformułowane przez Prezesa Urzędu pytania. Podobnie bezsporne

jest, że pomimo upływu dodatkowego terminu oraz podwójnego ponaglenia powód żądanych informacji nie przekazał. Prezes Urzędu takie zaniechanie potraktował jako brak odpowiedzi strony, konsekwencją czego było zastosowanie przez niego art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Oczywistym jest, że wprowadzając art. 101 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawodawca miał na celu zdyscyplinowanie uczestników i ekonomię postępowania prowadzonego w interesie publicznym (art. 1 ust. 1 ustawy). Przeciwna wykładnia prowadziłaby do wniosku, że złożenie wyjaśnień niepełnych, wadliwych lub po upływie terminu nie pociąga dla nierzetelnych przedsiębiorców jakichkolwiek konsekwencji prawnych. Skutkiem przyjęcia odmiennej interpretacji mogłoby być wykształcenie się praktyki umożliwiającej przedsiębiorcom - uczestnikom postępowania antymonopolowego - tamowania jego zakończenia, na przykład poprzez wnoszenie niepełnych odpowiedzi. W takiej sytuacji Prezes Urzędu, zamiast sprawnie prowadzić postępowanie antymonopolowe, zajmowałby się kolejnymi ponagleniami do uzupełnienia informacji i przedstawienia danych w pełnym

zakresie. Ustawodawca wyraźnie wskazał, że w przypadku nieudzielenia żądanych informacji Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną.

W przedmiotowej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości Sądu okoliczność, że powód udzielił jedynie częściowych wyjaśnień, a żądanych przez Prezesa UOKiK informacji nie przedstawił nawet po podwójnym ponagleniu i upływie ostatecznego terminu określonego przez Prezesa Urzędu. Zdaniem Sądu, zachowanie to należało ocenić jako brak odpowiedzi, co stanowiło uzasadnioną podstawę do zastosowania art. 101 ust. 2 pkt 2 lit. b w związku z art. 45 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z treścią tego przepisu, Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną w przypadku, gdy przedsiębiorca nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów lub udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Przepis art. 45 w ust. 1 stanowi, że przedsiębiorcy lub związki przedsiębiorców są obowiązani do udzielania wszelkich koniecznych informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Adresatem art. 45 ust. 2 ustawy jest sam organ antymonopolowy, gdyż przepis ten określa składniki żądania kierowanego do przedsiębiorcy (wskazanie zakresu informacji, celu żądania, terminu udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach). Normą wyrażającą obowiązek udzielenia informacji jest zatem we wskazanym art. 45 ustawy tylko ustęp pierwszy. Dodatkowo, należy zwrócić uwagę, że kara pieniężna określona w art. 101 ust. 2 pkt 2 lit. b. ustawy jest instrumentem prawnym danym organowi administracyjnemu w celu wymuszenia konkretnych, określonych prawem, zachowań przedsiębiorców (podobnie Sąd Najwyższy - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyroku z dnia z dnia 7 kwietnia 2004 r. III SK 31/2004).

Przepis art. 101 ust. 2 pkt 2 lit. B ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie może być interpretowany w oderwaniu od innych przepisów tej ustawy. Zabieg interpretacyjny, który zmierzałby w kierunku zrekonstruowania normy prawnej z wykorzystaniem tylko art. 45 ust. 1, przy pominięciu ust. 2, powodowałby skutek w postaci niemożliwości precyzyjnego określenia obowiązku przedsiębiorcy dotyczącego udzielenia informacji, a tylko w razie sprecyzowania tego obowiązku można stosować wobec przedsiębiorcy sankcję w postaci kary pieniężnej za jego naruszenie. Obowiązek udzielenia informacji jest możliwy do zrealizowania tylko

wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa te wszystkie elementy, o których mowa w art. 45 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a zatem gdy precyzuje zakres żądanych informacji i okres, którego mają dotyczyć, cel żądania, a także termin udzielenia informacji. Obowiązek jest sprecyzowany tylko wtedy, gdy żądanie określa termin jego wykonania. Termin udzielenia informacji jest istotnym elementem konstrukcyjnym ustawowego obowiązku przedsiębiorcy, który w niniejszej sprawie został wskazany. Oczywiście, ustawa nie precyzuje tego terminu, pozostawiając jego określenie Prezesowi Urzędu. W związku z powyższym należy pokreślić, że tylko Prezes UOKiK może stwierdzić, jakie informacje i w jakiej formie są mu niezbędne, a przedsiębiorca w tym zakresie nie ma żadnych uprawnień.

Sąd nie uznał za słuszne, twierdzenia powoda, że nie przekazanie informacji wymaganej przez Prezesa dotyczącej wielkości produkcji i sprzedaży piwa w hektolitrach jest bez znaczenia dla prowadzonego postępowania, a informacje te były dostępne w prasie ogólnopolskiej. Ustawodawca umocował Prezesa Urzędu do uzyskiwania informacji bezpośrednio od przedsiębiorców w trakcie postępowania wyjaśniającego, gdyż rezultaty tego postępowania mogą stanowić podstawę do wszczęcia postępowania antymonopolowego. W związku z powyższym należy uznać, że brak przekazania takich informacji może całkowicie zniekształcić wyniki, a co za tym idzie błędna może być decyzja o wszczęciu lub nie wszczęciu postępowania antymonopolowego.

Sąd zważył ponadto, że to informacje przekazane przez wezwanych do tego przedsiębiorców, nie zaś dane publikowane przez GUS, stanowią podstawę do określenia udziału w rynku przez Prezesa UOKiK, w związku z tym dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma znaczenia okoliczność dostępności tych danych dla Prezesa UOKiK pomimo nieudzielenia odpowiedzi przez powoda.

Sąd przychylił się do stanowiska Prezesa Urzędu, że brak jest podstaw do uznania, że zastosowanie sankcji wskazanej w art. 101 ustawy może nastąpić jedynie przy wystąpieniu uprzedniego naruszenia ustawy. Przepis art. 104 ustawy wskazuje jedynie, że przy określeniu wysokości kar pieniężnych należy w szczególności wziąć pod uwagę okres,

stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy. Jednak wystąpienie uprzedniego naruszenia nie stanowi warunku zastosowania kar pieniężnych, a powyższe kryteria zostały uwzględnione przez Prezesa Urzędu przy określeniu kwoty kary. W ocenie Sądu istotny jest dla określenia wysokości kary pieniężnej fakt, że powód był aż dwukrotnie ponaglany przez Prezesa Urzędu do przekazania żądanych informacji i nie wykonał tego obowiązku. Z drugiej strony na wysokość kary ma wpływ fakt, że powód po raz pierwszy naruszył przepisy ustawy, co zostało uwzględnione i wskazane w uzasadnieniu decyzji Prezesa Urzędu z dnia 28 czerwca 2006 r. Zgodnie z art. 101 ust. 2 Prezes Urzędu może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość od 1.000 do 50.000.000 euro i nie jest ona powiązana z potencjałem finansowym przedsiębiorstwa. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu nałożył na przedsiębiorcę karę w wysokości 12.954 euro, co stanowi jedynie (...) kary maksymalnej wskazanej w przepisie. Ze względu na fakt nieprzekazania przez powoda Prezesowi Urzędu informacji o przychodach osiągniętych w 2005 r. Prezes Urzędu nie był w stanie ocenić wpływu kary na sytuację finansową powoda.

Kary pieniężne nakładane w drodze decyzji Prezesa Urzędu stwierdzającej nieudzielenie informacji na żądanie organu antymonopolowego albo udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd są karami związanymi z naruszeniami proceduralnymi strony postępowania antymonopolowego. Są to sankcje za naruszenie obowiązku natury procesowej, w administracyjnym stadium postępowania antymonopolowego. Mają one charakter represyjny (nakładane są za naruszenie ustawowego obowiązku udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu), prewencyjny (mają zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości i zniechęcać do naruszania prawa), a zagrożenie nimi (potencjalna kara pieniężna ma charakter nie tylko represyjny - stanowiąc sankcję za nieudzielenie informacji albo udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd - ale także prewencyjny) ma zniechęcić przedsiębiorcę do naruszania obowiązków podlegających penalizacji.

Sąd nie zgodził się również z twierdzeniem powoda, że jego zachowanie nie naruszyło interesu publicznego, jakim powinien się kierować Prezes Urzędu przy wykonywaniu zadań ustawowych, gdyż Prezes Urzędu żąda informacji niezbędnych dla wszczęcia i prowadzenia - właśnie w interesie publicznym (art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów) - postępowania antymonopolowego. Ustawa nakłada na Prezesa Urzędu liczne zadania, które są wykonywane w interesie

publicznoprawnym, a które są w pewnym zakresie nadrzędne w stosunku do chronionych prawnie interesów przedsiębiorców w ramach obrotu gospodarczego. Natomiast kara ma na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa Urzędu, gdyż brak współdziałania przedsiębiorców może znacznie utrudnić, a wręcz zablokować realizację wykonywania zadań Prezesa Urzędu. Cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary także wówczas, gdy do chwili wydania przez Prezesa Urzędu i doręczenia przedsiębiorcy decyzji o nałożeniu kary nie została udzielona pełna informacja, a jedynie częściowa. Odmienne założenie osłabiłoby znacznie prewencyjną, represyjną i dyscyplinującą funkcję tej kary.

Na ocenę Sądu nie miały również wpływu podnoszone przez powoda argumenty, według których nie posiada on pozycji dominującej na rynku, a także nie jest uczestnikiem porozumień, o których mowa w ust. 5 ustawy. Postępowanie prowadzone przez Prezesa Urzędu było postępowaniem wyjaśniającym, a informacje były żądane zgodnie z procedurą art.45 ustawy. Przywołany przepis stanowi główny instrument wykonywania przez Prezesa Urzędu swoich kompetencji i nie może być kwestionowany przez przedsiębiorcę, gdyż Prezes Urzędu w głównej mierze opiera się w trakcie wykonywania swoich zadań na informacjach uzyskanych od przedsiębiorców. Jednocześnie obowiązek udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu ciąży na wszystkich przedsiębiorcach i ich związkach, a nie tylko tych które są stroną postępowania antymonopolowego. Nie może być również kwestionowany zakres żądanych informacji, gdyż wszyscy przedsiębiorcy mają obowiązek udzielenia Prezesowi Urzędu wszelkich niezbędnych w jego ocenie informacji i dokumentów bez względu na posiadany udział w rynku lub uczestnictwo w porozumieniach określonych w ust. 5 ustawy. Sąd podzielił w tym zakresie pogląd Prezesa Urzędu, że określenie zakresu żądanych informacji należy wyłącznie do kompetencji Prezesa Urzędu i nie może być on kwestionowany przez przedsiębiorcę, gdyż takich uprawnień nie daje przedsiębiorcy ustawa.

Podsumowując, w ocenie Sądu Prezes Urzędu był uprawniony do nałożenia na powoda kary pieniężnej, a wysokość kary została ustalona we właściwy sposób i zostały wzięte pod uwagę istotne dla sprawy elementy. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie jako bezzasadne na podstawie art. 479³¹ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 k.p.c.

SSO Hanna Kulesza